

932

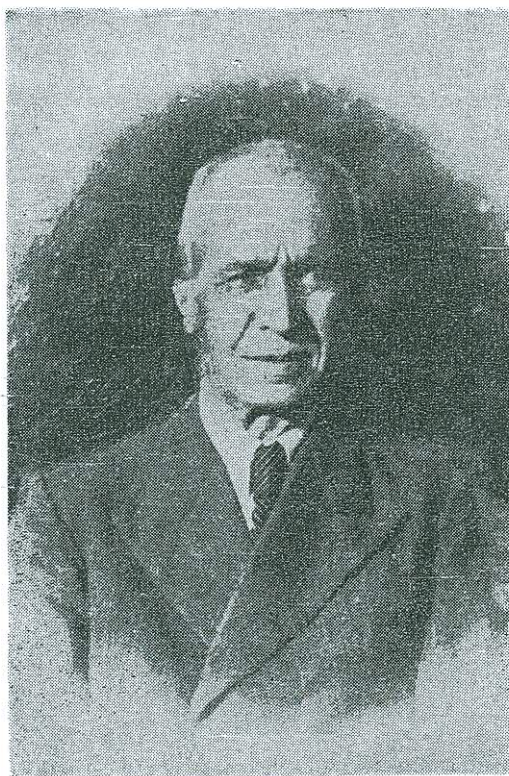
ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΦΥΛΑΚΤΟΥ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΣΑΠΟΥΝΤΖΗΣ

(1879 – 1951)

Ἐγεννήθη εἰς Κάτω Τζιουμαγιᾶν (νῦν Ἡράκλεια) Σερρῶν τῷ 1879, ἀπεβίωσε τῇ 22α Αὐγούστου 1951.

Περατώσας τὰς γυμνασιακὰς αὐτοῦ σπουδὰς εἰς τὸ ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἑλληνικὸν Γυμνάσιον, ἀπεφοίτησεν αὐτοῦ τῇ 28ῃ Ἰουνίου 1896. Ἐν συνεχείᾳ ἐπὶ τετραετίαν (1896/97 ἕως 1899/1900) διετέλεσε δημόδιδάσκαλος εἰς

Εὐάγγελος Σαπουντζῆς

τὸ ὀκτατάξιον Ἀρρεναγωγεῖον τῆς γενετείρας τοῦ Κάτω Τζιουμαγιᾶς, μεθ' ὃ καὶ ἐν συνεχείᾳ ὑπηρέτησεν ὡς δημοδιδάσκαλος «ἐπὶ Σχολεῖοις τῆς πόλεως Σερρῶν», ἀπὸ τοῦ 1900 καὶ ἐντεῦθεν μέχρι καὶ τοῦ 1914. Ἐν ἔτει 1915 μετατεθεὶς ὑπηρέτησεν ὡς δημοδιδάσκαλος εἰς τὸ Α' Δημοτικὸν Σχολεῖον Σερρῶν, καὶ ἐν συνεχείᾳ μέχρι τοῦ 1917, ὅτε μετήχθη μετ' ἄλλων συμπολιτῶν αὐτοῦ ὡς ὄμηρος εἰς Βουλγαρίαν ὑπὸ τῶν Βουλγάρων κατακτητῶν, καὶ

δὴ εἰς Καρναμπάτ, ὑπὸ συνθήκας τραγικῆς καὶ ἀπανθρώπου σκληρότητος. Ἐκεῖ παρέμεινεν ἀπὸ τοῦ 1917 ἕως τοῦ 1918, εἰς στρατόπεδον καταναγκαστικῶν ἔργων, ὑποβληθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν, ἰδίως ἐκπαιδευτικῶν συμπατριωτῶν του, εἰς μύρια βασανιστήρια καὶ ἀπάνθρωπον μεταχείρισιν ξυλοδαρμῶν καὶ καθυβρίσεων. Ἐκεῖ μετὰ τῶν λοιπῶν ὁμήρων, ἐν οἷς καὶ οἱ ἐκπαιδευτικοὶ ἀείμνηστοι Στράτης καὶ Μυσιρλῆς ὡς καὶ ὁ ἰατρὸς Πᾶνος, ἐχρησιμοποιήθη ὑπὸ τῶν δημίων Βουλγάρων εἰς σκληρότατα καταναγκαστικὰ ἔργα ὁδοποιίας εἰς ἐργασίαν κατατεμαχισμοῦ λίθων, ὑπὸ ἀθλιεστάτας καιρικᾶς συνθήκας χειμῶνός τε καὶ θέρους. Μετὰ τῶν ἀτυχῶν συνομήρων του καὶ ὑπὸ ἀθλίας ὑγιεινομικᾶς συνθήκας, ἐν μέσῳ ἀφορήτου συνωστισμοῦ, ἐστεγάζετο εἰς προχείρως διεσκευασμένα καταλείμματα, ὡς καλύβας ἢ σταύλους κλπ. Φθειριῶντες ἐθερίζοντο κυριολεκτικῶς οἱ οὕτως ἀθλίως στεγαζόμενοι δυστυχεῖς ὄμηροι ἀπὸ τὴν δυσεντερίαν καὶ τὰς λοιπὰς ἐπιδημικὰς νόσους καὶ δὴ τὸν κοιλιακὸν καὶ ἔξανθηματικὸν τύφον, ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰς λοιπὰς κακουχίας καὶ παντοίας στερήσεις, ὑπὸ τὸ ἀνίλεων κνοῦτον τοῦ τυράννου δυνάστου. Ὁ Εὐάγγελος Σαπουντζῆς καὶ αὐτὸς δὲν διέφυγε τὸν κίνδυνον νὰ προσβληθῆ ὑπὸ τῆς ἐπαράτου νόσου τοῦ ἔξανθηματικοῦ τύφου, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὸν κοιλιακὸν τύφον. Ἐσώθη δὲ ὡς ἐκ θαύματος, χάρις εἰς τὴν διακομιδὴν αὐτοῦ εἰς νοσοκομεῖον τὴν ὑστάτην στιγμὴν μερίμνη τῆς ὑπὸ τὸν τέως Νομάρχην Σερρῶν Ἀνδρεάδην Ἑλληνικῆς Ἐπιτροπῆς, μεταβάσης εἰς Βουλγαρίαν πρὸς ἐπαναπατρισμὸν τῶν ἐναπομεινάντων ἀτυχῶν ὁμήρων. Εἰς τὸ ἐν λόγῳ βουλγαρικὸν νοσοκομεῖον, κατὰ καλὴν τύχην, ἔτυχεν ἐπιμελημένης ἰατρικῆς περιθάλψεως παρὰ τοῦ συνομήρου αὐτοῦ ἀειμνήστου ἰατροῦ Πάνου, ὑπηρετοῦντος εἰς τὸ ἐν λόγῳ νοσοκομεῖον, προσβληθέντος καὶ αὐτοῦ ὑπὸ ἔξανθηματικοῦ τύφου καὶ δυστυχῶς ἀποβιώσαντος ἐκ τῆς νόσου ταύτης, θύματος τοῦ ἰατρικοῦ καθήκοντος. Ἄλλ' ὁ Σαπουντζῆς καίτοι σωθεὶς ἐκ βεβαίου θανάτου, ὑποστὰς ἐπιπλοκὰς τῆς νόσου, ὡς παράλυσιν τῶν κάτω ἄκρων καὶ οἰδήματα καθ' ὅλον τὸ σῶμα, ἐπέπρωτο νὰ βασανίζεταί καὶ μετέπειτα ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐκ τῶν ἐπιπλοκῶν τούτων, καὶ μετὰ τὸν ἐπαναπατρισμὸν του εἰς τὴν ἐλευθέραν Πατρίδα εἰσέτι, γενόμενον ἐν ἔτει 1918. Ἐπανακάμψας εἰς τὰς κλεινὰς Σέρρας, καὶ κατόπιν μακροχρονίου ἀναρρώσεως ἐπανάλαβε τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ λειτουργημα τοῦ διδασκάλου, ὑπηρετήσας εἰς τὸ Α' Ἀρρένων Δημοτικὸν Σχολεῖον Σερρῶν μέχρι τῆς 2ας Φεβρουαρίου τοῦ 1933, ὅπote παραιτηθεὶς ἐσυνταξιοδοτήθη ὑπὸ τοῦ Δημοσίου.

Οὕτως ἢ πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Παιδείαν ὑπηρεσία τοῦ Εὐαγγέλου Σαπουντζῆ, τοῦτέστιν ἀπὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1896 μέχρι τῆς 2ας Φεβρουαρίου 1933, προσεφέρθη ἐπὶ 37 συναπτὰ ἔτη.

Ὁ γράφων ἠτύχησε νὰ συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν πολυπληθῶν μαθητῶν τοῦ τιμωμένου διδασκάλου, ἤτοι κατὰ τὴν σχολικὴν ἐν Σέρραις περιο-

δον 1906 — 1908, ὅτε ἐφοίτα οὗτος εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀστικὴν Σχολὴν τῆς πόλεως ταύτης.

Ὁμολογῶ ὅτι διατηρῶ ζωηρῶς καὶ μετ' εὐλαβείας, ἔναντι τοῦ λαμπροῦ καὶ σεμνοῦ τούτου διδασκάλου, τὰς ἀρίστας τῶν ἀναμνήσεων, εὐγνωμονῶν αὐτὸν διὰ τὴν βασικὴν μου κατάρτισιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Γραμματείαν, τῆς ὁποίας ἦτο οὗτος ἐμβριθῆς διδάσκαλος. Οὗτος ἐμόρφωσε γενεὰς Ἑλληνοπαίδων εἰς τὰ αὐστηρὰ πλαίσια τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, ἐν μέσῳ μυρίων ἀντιξοοτήτων τοῦ χειμαζομένου τότε Ἑλληνισμοῦ τῆς Μακεδονίας, καὶ δὴ κατὰ τὴν σκληροτέραν περίοδον τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγῶνος, ὑπὸ Τουρκοκρατίαν ἔναντι τῶν Βουλγάρων, ὡς καὶ ἐμπράκτως τὸ ἀπέδειξε διὰ τῆς ἐθνικῆς αὐτοῦ δράσεως. Ἐξεπροσώπει οὗτος τὸ ἰδεῶδες τοῦ διδασκάλου. Ὄντως ἡ διδασκαλία αὐτοῦ ἀπέβλεπεν εἰς τὴν πραγμάτωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς ἀγωγῆς, ἀσκοῦσα παρὰ τῷ μαθητῇ ὠθήσεις εἰς ἐκδήλωσιν καὶ καλλιέργειαν τῆς ἰδιοφυΐας αὐτοῦ, πρὸς μόρφωσιν ἰσχυρᾶς ἠθικῆς βουλήσεως καὶ χαρακτῆρος, διὰ τοῦ τρόπου καὶ τῆς μεθόδου μεταδόσεως τῆς καταλλήλου ὕλης. Ἡ δὲ προσωπικότης αὐτοῦ ὡς διδασκάλου παρεῖχεν ὄντως τὰ ἐχέγγυα τῆς ἐπιτυχίας ἐν τῇ διδασκαλίᾳ αὐτοῦ. Διὸ καὶ πάντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρος ἡ Σερραϊκὴ κοινωνία περιέβαλλον αὐτὸν μὲ ἀἰσθήματα βαθέος σεβασμοῦ, ἐκτιμῆσεως καὶ εἰλικρινοῦς ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης ἅμα ἐκ μέρους τῶν γονέων διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ παρεχομένην μόρφωσιν καὶ διαπαιδαγώγησιν τῶν τέκνων των.

Μοχθήσας ὁ Ευάγγελος Σαπουντζής καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ζωὴν πρὸς θεμελίωσιν τοῦ κρηπιδώματος τῆς ὑγιοῦς Ἑλληνοχριστιανικῆς Παιδείας, μὲ τὴν ἀσπιλον ἀρετὴν, τὸ ἦθος καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτοῦ συγκρότησιν, προσέδωκε δικαίως αἴγλην καὶ κύρος εἰς τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ λειτούργημα ὡς διδασκάλου τοῦ Ἑθνους καὶ παιδαγωγοῦ.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, εἶναι ἀναντίρρητον ὅτι ἀποτελεῖ ὑποχρέωσιν εἰς τὸν Δῆμον Σερρῶν, ἐξ ὧν ἀκτινοβόλως ἐξέπεμψε τὰ νάματα τῆς Ἑθνικῆς παιδείας ὁ ἀείμνηστος διδάσκαλος Ευάγγελος Σαπουντζής μετὰ πλείστης ἀποδοτικότητος καὶ ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ φιλτάτου ἡμῶν Ἑθνους ἀλλὰ καὶ τῶν Σερραίων ἰδιαιτέρως, ὅπως τιμῆσιν ἰδιαιτέρως τὴν μνήμην του, ὡς ὁρθῶς καὶ καλῶς ἔπραξε καὶ δι' ἄλλους συναδέλφους του, ἐπὶ μακρὰ ἔτη συνυπηρετήσαντας μετ' αὐτοῦ, ὡς ὁ Τζαλόπουλος καὶ ἄλλοι.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1ῃ Νοεμβρίου 1973

ΑΔΡΙΑΝΟΣ ΦΥΛΑΚΤΟΣ
Ἐφηγητῆς τῆς Παθολογίας
Γεν. Ἀρχίατρος ἐ. ἀ.